

Over regie gesproken

Als coming-out verhaal plaats ik een (bewerkt) gedeelte van een hele lange email van mij aan een goede vriendin die ik een jaar uit het oog was verloren, maar die ik toevallig weer tegen het (virtuele) lijf was gelopen. Ik hoop dat je iets aan het onderstaande verhaal hebt. Al was het alleen maar een stukje herkenning. Het begint wat ellendig, maar dat ligt inmiddels achter me en ik kijk er nu met een glimlach op terug.

Ik ben vreselijk depressief geweest afgelopen herfst, maar nu ben ik gelukkiger dan de hele afgelopen vijf jaar bij elkaar. Ik heb op het punt gestaan dat ik God wilde verlaten, omdat ik hem zoveel verweet en Hij mij niet leek te horen. Ik wilde duidelijkheid en antwoorden op waaromvragen. Ik heb toen God zelfs een ultimatum gesteld om te laten zien, dat Hij wel bestond en van me hield. Natuurlijk is Hij daar niet op in gegaan zoals ik wilde toch kon ik de dag daarna God niet vaarwel zeggen. Ik heb de hele ochtend in bed liggen bidden, huilen en smeken.

De nacht erna heb ik voor het eerst sinds maanden weer goed geslapen en werd ik volkomen uitgerust wakker en het eerste en enige wat ik dacht/wist/hoorde (?): “Erik; Het is goed, Ik Ben (nabij), het zal goed komen”. Die week en de periode daarna is er teveel gebeurd om allemaal te vertellen en nu heb ik dus zo’n EO-verhaal over hoe goed het is om zo’n grootse Vader te hebben. Ik die daar altijd zo sceptisch tegenover stond. Elke dag voel ik mij nu sterker en sterker worden en durf ik mij meer en meer over te geven. Ik heb leren bidden en geleerd Gods hand te zien in alles. Nu ben ik dus hyperreligieus, lijkt het wel.

Vandaag is het echt hectisch wat mail betreft ik heb allerlei nieuwe vrienden die mailen en ik stel iedereen moeilijke vragen en moet overal weer uitgebreid op reageren, zodat ik ondertussen maar erg langzaam opschiet met deze lange mail en vandaag en gisteren ook al helemaal niets aan m’n studie heb kunnen doen. Dit is nu even belangrijker. Goed waar was ik? Het gaat dus nu erg goed met mij. Als naaste vrienden nu vragen hoe het met me gaat zeg ik dat het relatief uitstekend gaat. Dat klinkt wat raar, maar zo is het wel. Ik twijfel er nu even over of ik je nu wél of níet wil mailen wat ik eigenlijk wél kwijt wil.

Ik ben uitgetwijfeld en ga door. Ik heb dus besloten dat ik het je nu maar plompverloren ga vertellen. Het is alleen wel raar om nu te mailen wat mij al die tijd zó dwars heeft gezeten maar waarom zou ik het jou niet kunnen vertellen? Schrik niet, komt ie;

Ik ben geen hetero. Dat heb ik pas afgelopen november van mezelf durven erkennen. Als ik terugkijk in mijn verleden ben ik altijd al naar twee kanten geneigd geweest. Alleen heb ik vaker homoseksuele gevoelens dan heteroseksuele. Ik ben overwegend homofiel. Maar als ik verliefd wordt dan ben ik òf 100% homo òf 100% hetero. Ik heb het pas in december aan mijn ouders vertelt. Over regie gesproken! Moet je horen:

Sinterklaasmiddag heb ik een gesprek met m’n studiepsychologe, over ‘het’ m’n ouders vertellen. ’s Avonds na een hele gave bijbelkring kom ik ’s nachts thuis en check (waarom?) mijn brievenbus. Zit er een pakje van mijn ouders in, een CD met de titel – A day without rain. En juist die dag was voor mij één van de eerste geweest dat ik niet ‘down’ was! Op dat moment weet ik dat het goed zit met mijn ouders en dat ik het aan hun kwijt kan. Ik begin die week er over na te denken hoe ik het zal vertellen en onder welke omstandigheden (die ik dan zelf in de hand heb) en plan dat in de volgende 3, 4 weken het er maar een keer van moet komen. Direkt die zondag komt mijn favoriete dominee ’s ochtends met een preek over

seksualiteit (regie!) waarin hij een paar hele fijne dingen zegt. Ook heeft hij het over onduidelijkheden waar homofielen tegenaan lopen. Ik knap helemaal van de spanning en opgekropte emoties (dat was iets minder). Thuisgekomen vraagt m'n vader of ik ergens over wil praten en als ik "ja" zeg vraagt hij of hij mijn moeder er ook even bij moet halen. "Wat is er toch jongen dat je ons niet durft te vertellen?", zegt zij. Goed dan komen er eindelijk de moeilijke woorden uit (wat was dat zwaar). Pa, ma, ik ben niet normaal, ik ben geen hetero, ik voel mij sterk aangetrokken door jongens en maar soms meisjes. Ik zie het niet meer zitten, ik weet niet wat ik moet!

"Wat kunnen we voor je doen, jongen?" is het eerste wat ze zeggen! Veel gepraat en samen gehuild. Achteraf een moment om vreselijk dankbaar voor te zijn. Dat ik zulke ouders heb gekregen die zoveel van me houden en me accepteren zoals ik dus ben. Zo'n last viel er van mijn schouders! 's middags ging mijn vader naar de kerk en vroeg aan mij of ik mee ging. Ik zat achter de computer afleiding te zoeken in een stompzinnig spel en had eigenlijk helemaal geen zin. Zeker niet in de absoluut niet favoriete dominee die nu zou komen preken. Maar omdat mijn vader vroeg of ik misschien liever thuisbleef, vond ik dat ik maar mee moest gaan. Het is anders nooit een vraag of ik naar de kerk ga, ik ben gewend om 2x te gaan, maar nu hij het vroeg op een hele berustende toon, wilde ik juist mee. Thuis zou ik in ieder geval toch niets zinnigs doen. En wat doet die niet-favoriete dominee? Die houdt me daar toch even de beste preek uit z'n carrière! Over geduld in de gebroken wereld en geduldig verlangen naar de volmaaktheid. Wauw! (Regie, regie, regie)

Vervolgens ben ik op zoek gegaan naar christelijke hulp, naar mensen die net als ik homo/bi zijn en die het begrijpen, en het in hun leven met God een plaats hebben kunnen geven. Ik kende niemand!

Ik heb een paar hele fijne gesprekken gehad met een dominee waarvan ik wist dat hij meer van het onderwerp afwist en die ik altijd al erg waardeerde om zijn 'warme' preken die God dichtbij brengen.

Hij heeft mij er zo goed bovenop geholpen! Via hem ben ik in contact gekomen met een werkgroep en inmiddels ken ik dus wel enkele homo's en ben ik lid geworden van de "werkgroep voor homo's en lesbiennes in de vrijg.kerk". Ook daar weer iemand tegengekomen die mij weer verder kon helpen in mijn zelfacceptatie. Verder heb ik mij helemaal gestort op allerlei boekjes om daarin antwoorden te vinden op vragen als. Wat moet ik met mijn geaardheid? Wat moet God nou met een homo? Welk kruis heb ik te dragen welk juk leg je jezelf op? Wat is eerlijk bijbellezen, wat is naar eigen wens lezen? Kan ik mét Gods Geest toch tegen God kiezen? Wat zegt de bijbel over homoseksualiteit? Klopt wat ik vroeger altijd geleerd heb wel? Is het wel zo zwart/wit?

Als het dichtbij komt is alles veel moeilijker. Dat heb je met euthanasie, echtscheiding, onvruchtbaarheid en met homoseksualiteit dus net zo. Passieve euthanasie zou mogen, in sommige gevallen lijkt scheiding toch het beste, kinderen adopteren mag ook. Hoe zit dat met homoseksualiteit?

Als je de bijbel leest en de verschillende teksten die er (niet veel) zijn er op na leest, blijkt alles multi-interpretabel te zijn. De één doet de teksten af als gaan ze alleen over cultische verering, anderen als alleen over perversiteit, weer anderen zeggen dat ze toch denken dat het om algemene verboden gaat (maar waarom staan ze dan in die context waarin ze staan?) en er zijn er die zeggen dat ze nergens in de bijbel lezen dat een monogame relatie tussen twee

gelijken goedgekeurd wordt en dus fout is terwijl nergens in de bijbel polygamie of slavernij afgekeurd worden en we daar tegenwoordig toch anders over denken. De teksten dat man met man een gruwel is voor God staan naast teksten die zeggen dat het slapen naast een menstruerende vrouw en het eten van ongeschubde vis dat ook zijn.

Waarom houden we ons wel aan het een en niet aan het andere voorschrift? Douma zegt “je mag het wel zijn maar niet doen”. Kun je dat scheiden? In theorie kan dat wel, maar in werkelijkheid? De ethiek guru's in Kampen en Apeldoorn en van de Ned.Hervormde kerk weten het eigenlijk ook niet. Ze redeneren allemaal vanuit de bijbel, maar via de hermeneutiek (=bijbeluitleg) komen ze op verschillende standpunten. Wie ben ik dan om de wijsheid wel in pacht te hebben? Kijk, ik zal er geen probleem mee hebben om een (liefst bifiel) meisje te ontmoeten die begrijpt hoe ik ben en beiden smoorverliefd te worden en een mooie relatie te krijgen. Maar wat als God mij verliefd laat worden op een jongen en die jongen op mij! En beiden leggen alles, maar dan ook alles, aan Hem voor in het gebed? En er ontstaat een steeds hechtere band. Stelt God ons dan op de proef of knipoogt Hij en zegt: “Ga maar door”? Ik weet het (nog) niet.

Nou, zo heb ik nog veel en veel meer ‘vragen-van-de-week’, waar jij ook geen pasklaar antwoord op zult weten. Ik vraag je dan ook of je voor mij wilt bidden, dat ik de juiste keuzes maak en mij volledig aan God kan overgeven/toevertrouwen. Ik weet inmiddels dat het met mij goed zal komen, ik weet alleen niet hoe. Ik heb immens veel rust en levenskracht ontvangen en vraag zelfs niet eens meer naar het waarom. Ik zie wel. Het mooie is dat ik mij gedragen weet door Hem en geaccepteerd door mijn familie en vrienden.”

Inmiddels ben ik een jaar verder, heb ik vrede met mijzelf en met God. Weet nog steeds niet of ik homo of bi ben. Ik neem aan het eerste, maar laat het lekker open. Ik heb mijn studie na jaren “eruit” te zijn geweest weer opgepakt en heb zelfs afstuderen in het vizier. Ik zit tegenwoordig lekker in mijn vel en begin al aardig mijn draai te vinden op de werkgroep. Ik heb nog wel eens zo nu en dan een dipje, maar over het algemeen gaat het goed met mij. Ik heb een goede band met mijn familie en vrienden nu ze weten hoe ik in elkaar zit en meestal ben ik degene die er grappen over maakt. Openheid heeft mij lucht en ruimte gegeven, terwijl ik bang was voor benauwdheid en afwijzing. Na jaren van keiharde ontkenning kon ik eindelijk tot erkenning van mijzelf komen. Ik ben dan wel anders, ik ben ook normaal. Ik moet zeggen dat ik in de gelukkige omstandigheid ben eigenlijk nog niet afgewezen te zijn om mijn homo-zijn, door mensen om wie ik wel geef. En dus ben ik (mijn God) heel dankbaar.

Ik wens alle lezers het beste en aan allen die tegen hun coming-out aanhikken heel veel sterkte, succes en goede reacties. Weet dat je altijd op God terug mag vallen en dat ik voor je bid!

Hé, hartelijke groeten,

Erik

Bij bovenstaand verhalen horen twee gedichten: Jojo en Einde nabij.

Jojo

Een jojo aan een rode draad
die lager dan weer hoger gaat
beschrijft mijn godsbeleving
geheel mijn levensloop
een golvende beweging
stuit dikwijls op een knoop

Soms trekt de zwaartekracht aan mij
en val ik van nature
in de verkeerde richting
dan vecht de hoogste macht voor mij
om mij weer bij te sturen
ontvangt mijn geest verlichting

Verlichting door die rode draad
die loopt door heel mijn leven
al zit ik mijzelf tegen
de lichtkring die rondom mij staat
die schijnt al is het even
als zonlicht door de regen

Mijn leven aan die rode draad
als reddingslijn gegeven
geeft heel mijn leven hoop
zodat wanneer het neerwaarts gaat
ik niet hoef op te geven
maar terugval op mijn doop

-2000-